

Έχοντας βουτήξει από βρέφος στη κολυμβήθρα του (αγωνιστικού) Σιλβάμ, μπορώ να ισχυριστώ ότι όπως ο Απεσταλμένος των Γραφών, είδα σαν από ένα θαύμα και εγώ πράγματα που κανείς συνομήλικος δεν είχε αντικρίσει. Τούτο δεν ήταν μόνο καλό. Δημιούργησε μια βάση δεδομένων που αφομοιώθηκε στη συνείδηση και στη συνέχεια η προσαρμογή φάνηκε σχεδόν αδύνατη. Η δεκαετία του '60 έφευγε και αυτό που συναντούσα ως αυτόνομο μέλος της αγωνιστικής κοινότητας της δεκαετίας του '70 δεν μου ταίριαζε. Η απόσταση μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο καθώς ο χρόνος κυλούσε. Μέχρι που φθάσαμε στο σχίσμα (μας), στο τέλος του προηγούμενου αιώνα. Θα γίνω σε πολλούς δυσάρεστος αν εξηγήσω τους λόγους. Κάποια άλλη φορά...

Επιγραμματικά όμως οφείλω να πω πως, το δρομολόγιο από το θρυλικό “μπιντέ” του Μάριου Χάκκα, την place de Colopace των μέσων της δεκαετίας του '60, με πρωταγωνιστές τους καθημερινούς ήρωες των παιδικών μου χρόνων, έως το σήμερα, η πορεία ήταν λανθάνουσα όσο και φθίνουσα.

Και σήμερα, αν όλα έχουν κυλήσει ομαλά, ένα ρολόι ψηφιακό μπροστά στο οπτικό μου πεδίο, εκεί έξω από την Αμφίκλεια, στις υπώρειες της Παρνασσίδας, θα μετρά αντίστροφα την επανείσοδο μου στην ατμόσφαιρα του πλανήτη μότορσπορ. Το αν η γωνία εισόδου θα είναι σωστή, όπως και τι θα εξυπηρετήσει, ή τι θα προκαλέσει, θα το δούμε.

Φασκιωμένος με φόρμες διπλών στρώσεων, με τα νιόφερτα HANS, θα νοσταλγήσω πιο ελεύθερες μορφές αγώνων, κι' αυτό που είμαι βέβαιος ότι θα μου λείπει, είναι μια φωνή στα δεξιά να μετρά με ένταση τα ανάποδα, μια γαλανόλευκη να σηκώνεται με ορμή στο διάταγμα GO, καθώς και όλα τα συμπαραμαρτούντα άλλων, γλυκύτερων εποχών.

Να το πω με στίχους;

«... έλα λοιπόν να μοιραστούμε της φυλακής μας το κελί, κι αν αγαπιόμαστε πολύ, μπορεί και να αθωωθούμε,

δεν είναι αγάπη, δεν είναι αγάπη αυτό που ζούμε, είναι σου λέω πανικός, ένας μικρός Τιτανικός και θάναι θαύμα αν σωθούμε..»()*

...από εβδομάδα μια πρώτη αποτίμηση

(*) Μιχάλης Γκανάς